Повећавају се улагања у полицију и војску Србије

Оригинални чланак

2024-07-27

3 мин. читања

То се, између осталог, може видети кроз повећање плата одређених јединица МУП-а и војних лица.

Једну тавку “повишицу” добиле су тзв. Кобре. Министарство одбране отворило је конкурс за пријем у одред војне полиције специјалне намене “Кобре”. У саопштењу је наведено како ће почетна плата ових новопримљених специјалаца износити 220.000 динара. Свима је јасно да се овде ради о великој плати за такву позицију, а колико великој постаје јасније када се она упореди са платама других јавних службеника. Служба за управљање кадровима објавила је 2023. да је распон плате јавних службеника највишег нивоа био од 36.718 до 146.085 динара! [1] Оваква најављена почетна плата “Кобри” ставила би их дакле у ранг далеко најплаћенијих државних службеника.

Упоредо са овим, у последњој деценији бележимо пораст улагања у Војску Србије:

“Тачније, како се наводи у овом истраживању, од почетка промене геополитичке ситуације у свету 2014. до краја 2023. године, Војска Србије је набавила наоружања и војне опреме у вредности од 2,87 милијарди долара.”[2]

Војска Србије имала је највећи буџет у 2023. години:“ [...]Војска Србије је највише новца из државног буџета добила 2023. године, када је за систем одбране издвојено милијарду и 510 милиона долара, што је те године износило око два одсто БДП-а.”[2]

Зашто се ово дешава?

Српски капитал све више улаже у репресивни апарат како би очувао своју садашњу класну власт од радничке класе због заоштрене класне борбе која све више расте посебно због инфлације која је у Србији највећа у региону [3]. “Цела досадашња историја доказује да су капиталисти, кад год би дошло до таквог обезвређења новца, свагда били спремни да искористе такву прилику и изиграју радника.” писао је Маркс говорећи о периодима инфлације током 19. века [4] Са платама које, због већих цена а одсуства повишица, у неким случајевима више не одговарају вредности радне снаге, није ни чудо да радничка класа данас као и тада постаје спремнија на борбу, а самим тим отворенија да постане свесна своје позиције. Оваква свесна радничка класа представљала би егзистенцијалну претњу за српски капитал који кроз боље финансирање репресивног апарата покушава да спречи ту, и даље за сада далеку, али велику опасност кроз боље плате у полицији.

Улагање у војску, с друге стране, представља припрему за пљачкашки рат под маском „националног интереса“, који је наравно директно супротстављен класним интересима радничке класе.

У недавној конференцији за штампу председник Србије Александар Вучић саопштио је како постоји план “рушења њега и Србије”, план у који су укључени разни комшијски народи као и НАТО пакт у целини. Алудирајући на про-руске погледе на то како је оружани сукоб у Украјини почео, председник је изјавио како ће ови завереници против Србије покушати “да Србију испровоцирају и да направимо нешто због чега би НАТО могао да

интервенише, не би ли Србија коначно била сломљена.” [5] Но, Србија нема чега да се плаши јер, уз то што има много бољу и већу наменску индустрију од Босне, Србији одговара и промена глобалних односа снага, поносно је известио Вучић. Све у свему, иако је безброј пута на конференцији изјавио да је он лично (и српско руководство генерално) против рата, ако рата на крају ипак буде, имплицитно нам говори Вучић, можда то и није толико страшно јер, јелте, околности су на нашој страни - “ми” би сигурно победили.

Јасно је да је овакав дискурс припрема за милитаризацију, припрема да се заправо крене у рат у случају да српски капитал процени да је некакав оружани сукоб у њиховом интересу. Мотивисати народ да подржи пљачкашки, односно рат ширења тржишта, у епохи империјализма поприлично је тешко - те разни амбициозни балкански бизнисмени којима би тако нешто одговарало морају посезати за причама о одбрани српског/бошњачког/хрватског националног интереса, о безочним нападима “наших” непријатеља итд.

Овакав развој на Балкану иде руку под руку са општом милитаризацијом широм Европе и са припремама за нови међуимперијалистички рат у Европи који се развија директно из међуимперијалистичког оружаног конфликта у Украјини. Тема милитаризације у Европи је нешто на шта ћемо се детаљније осврнути у будућности.

Капиталистичке земље широм света све се више наоружавају под разним декларацијама о одбрани отаџбине, али ратови између капиталистичких држава нису одбрамбени већ предаторски ратови око тржишта. У модерном друштву у ком живимо, где је подела света између различитих монополиста већ извршена, једини начин да неки национални капитал добије већи “део пите” је сукоб са другим капиталом. Наоружавање, дакле, не повећава већ смањује безбедност радничке класе - која је присиљена да на ратном пољу гине како би својим газдама обезбедила даље богаћење.

Извори:

1. Време:“Траже се „Кобре“: Плата за младе специјалце 220.000 динара”, објављено 1. јула 2024.

2. Н1:“Истраживање: Србија у последњој деценији потрошила готово три милијарде долара за наоружање”, објављено 14. јануара 2024.

3. НИН:“Зашто је инфлација у Србији убедљиво највећа у региону: Два су разлога”, објављено 14. марта 2024.

4. Карл Маркс:“Надница, цена и профит”, 84-124 стр.

5. Нова С: „Ја сам жртва, мене мрзе и нападају, а добар сам“ + један морбидни прескок: Овако је укратко изгледала Вучићева конференција коју смо гледали да ви не бисте морали”, објављено 12. јула 2024.

Оригинални чланак